

РЕШЕНИЕ

№ 801

гр. София, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Л. Н. Г.а
Атанас Н. Атанасов

при участието на секретаря Силва Д. Абаджиева
в присъствието на прокурора А. К. Т.

като разглежда докладваното от Атанас Ст. Атанасов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100603626 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.313 и сл. от НПК.

С присъда от 25.05.2022г. по НОХД № 13082/2020г. Софийски районен съд, НО, 96 състав е признал подсъдимия С. Й. Й. за ВИНОВЕН в това, че на 04.02.2019 г., около 18:11 часа, в гр. София, ж.к. „Стрелбище“, ул. ****, поваляйки на земята С. Д. Г., му причинил средна телесна повреда, изразяваща се е в счупване на шийката на дясната бедрена кост, реализирала медико-биологичния признак „трайно затруднение на движението на десен долен крайник“ - престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от ИК, поради което на основание чл. 54, ал. 1 НК и чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 НК му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година и четири месеца.

Съдът на основание чл. 66, ал. 1 НК е отложил изпълнението на така наложеното наказание „лишаване от свобода“ за изпитателен срок от три години.

Съдът на основание чл. 45 ЗЗД е осъдил подс. С. Й. Й. да заплати на С. Д. Г. сумата от 15 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от инкриминираното деяние, изразяващи се в болка и страдание, ведно със законната лихва от датата на увреждането.

Съдът на основание чл. 45 ЗЗД е осъдил подс. С. Й. Й. да заплати на С. Д. Г. сумата от 5238 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от

инкриминираното деяние, изразяващи се в разходи за лечение, ведно със законната лихва от датата на увреждането.

С присъдата съдът е върнал на св. В.С. Г.а 1 бр. флаш-памет, приложена на л. 125 от съдебното производство.

С присъдата съдът е оставил на съхранение по делото останалите веществени доказателства - 2 броя компактдискове, приложени на л. 50 и л. 52 от ДП.

Съдът на основание чл. 189, ал. 3 НПК и чл. 190, ал. 2 НПК е осъдил подс. С. Й. Й. да заплати в полза на държавата по сметка на СДВР сумата от 184.80 лева , представляваща направени в хода на досъдебното производство разноски за изготвяне на експертиза, както и в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски районен съд сумата от 2417.45 лева, представляваща направени в хода на съдебното производство разноски за експертизи, както и държавна такса за служебното издаване на изпълнителен лист.

Срещу така постановената присъда е подадена въззивна жалба от защитника на подс. Й. – адв. С., в която се излагат доводи за едностранчив подход на първоинстанционния съд при обсъждането на доказателствата по делото, за необосновано формирани правни изводи и за недоказаност на повдигнатото обвинение. Възразява се и срещу възприетата в обжалваната присъда правна квалификация на деянието от субективна страна. Предлага се присъдата на първата инстанция да бъде отменена и да бъде постановена нова, с която подсъдимият бъде оправдан по повдигнатото му обвинение и бъде отхвърлен предявеният срещу него граждански иск или да бъде намален размерът на наложеното наказание.

В разпоредително заседание на 06.10.2022г. въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че протестираната присъда е от категорията актове, подлежащи на въззивен контрол пред въззивния съд по съответния ред, поради което подлежи на разглеждане в открито съдебно заседание. Приел е, че изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване, не се налага разпит на подсъдимия и свидетели, както и събирането на нови доказателства.

В хода на съдебните прения защитникът на подсъдимия поддържа жалбата по изложените подробни съображения, като излага доводи защо намира атакуваната присъда за неправилна, незаконосъобразна и постановена в противоречие със събраните в хода на производството доказателства. Счита, че в хода на първоинстанционното съдебно следствие не са били събрани доказателства, обуславящи виновността на подсъдимия в извършване на инкриминираното деяние. Твърди, че в конкретния случай липсва евентуален умишъл, тъй като подсъдимия не може да бъде обвинен в безразличие към настъпилия краен резултат. В заключение моли първоинстанционната присъда да бъде отменена и вместо нея постановена нова присъда от въззивния съд, с която подсъдимият бъде признат за виновен и оправдан в извършване на престъплението, за което е предаден на съд. Прави искане от съда да отхвърли предявения граждански иск като неоснователен.

Представителят на държавното обвинение намира, че не са налице основания за отмяна на присъдата и за постановяване на нова оправдателна такава. Сочи, че по делото са

събрани категорични доказателства за виновността на подсъдимия в извършване на престъплението, за което му е повдигнато обвинение, поради което и правилно първоинстанционният съд му е определил наложеното му наказание. Моли съда на потвърди изцяло първоинстанционната присъда.

Повереника на частния обвинител и граждански ищец С. Г. – адв. Д. моли депозираната въззивна жалба да бъде оставена без уважение, като неоснователна. Намира, че първоинстанционният съд е установил правилна фактическа обстановка след задълбочен анализ на събраните по делото доказателства, от които безспорно е доказан механизма на причиняване на телесната повреда. По отношение на гражданския иск изразява становище, че същият е доказан безспорно, както по основание, така и по размер. Моли съда на потвърди изцяло първоинстанционната присъда.

Частният обвинител и граждански ищец С. Г. подкрепя изложеното от повереника му.

Подсъдимият С. Й. редовно призован се явява пред въззивната инстанция и в предоставеното му от съда право на последна дума моли съда да бъде оправдан.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тези изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за нейната отмяна поради следните съображения:

По делото са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателства, нужни за неговото правилно решаване. Въз основа на събраните и проверени по реда на НПК доказателства и доказателствени средства са направени правилни фактически изводи. Настоящият съдебен състав намира, че не са налице основания за промяна на фактическата обстановка, възприета от първостепенния съд, доколкото тя е правилно установена, на база на вярна и точна преценка на доказателствения материал.

С оглед и след извършен обстоен анализ на доказателствата, настоящият съдебен състав прие за установена фактическа обстановка, която не се различава от тази възприета от решаващия съд :

Подсъдимият С. Й. Й. е роден на **** г. в гр. София, българин, с българско гражданство, с висше образование, неосъждан, женен, работи като часовникар на частна практика и като санитар към болница „Средец“ в гр. София, живущ в гр. София, ул. ****, с ЕГН: *****.

На 04.02.2019 г., около 17:50 часа, пострадалият С. Д. Г. се придвижвал заедно с дъщеря си св. В.С. Г.а с лек автомобил марка Фолксваген, модел Джета с рег. № СА **** РТ по ул. „Траянови врата“ в ж.к. „Стрелбище“ в гр. София. Макар и двупосочно, заради паркиралите на пътното платно автомобили, движението по улицата се осъществявало само в лентата за движение, в която се движил автомобилът, управляван от св. Г.. По същото

време и място, но в посока срещуположна на движението на автомобила, управляван от св. Г., с лек автомобил марка „Рено“, модел „Канго“ с рег. № СА **** ТВ, се придвижил подс. С. Й.. В близост до сградата на Втора английска езикова гимназия автомобилите, управлявани от подсъдимия и пострадалия, застанали един срещу друг, като не могли да се разминат поради паркираните в лентата за движение на подсъдимия автомобили. Тъй като било невъзможно да се разминат, св. Г. направил жест с ръка към подс. Й. да се измести назад и да освободи пътното платно. Вместо това, подсъдимият излязъл от автомобила си и се насочил към този, управляван от св. Г.. Между пострадалия и подсъдимия започнала размяна на реплики през отворения прозорец на шофьорска врата на св. Г.. Постепенно подс. Й. започнал да обижда пострадалия Г. и да му отправя закани, след което го наплюл през отворения прозорец на вратата на л.а. „Фолксваген“. Това поведение на подсъдимия мотивирало св. Г. да излезе от автомобила си, при което хванал подс. Й. за ревера на дрехата му. След като св. Г. пуснал подсъдимия, последният се върнал до автомобил си, придвижил се назад и пропуснал насрещно движещите се МПС-та. След като св. Г. преминал с управлявания от него автомобил, подсъдимият направил обратен завой и го последвал.

Около 18:11 часа на същата дата пострадалият Г. паркирал л.а. „Фолксваген“ пред кооперация, находяща се в гр. София, ул. ****, в която съпругата му, св. Л. Владимирова Г.а, работила като стоматолог. В това време подс. Й. паркирал в близост до автомобила на пострадалия, на ул. „Енос“, излязъл от автомобила си и с бързи крачки се насочил към св. Г.. Забелязвайки го, св. В.С. Г.а извадила мобилния си телефон, за да направи видеозапис на случващото се. Подсъдимият видял това и се насочил директно към св. Г.а, искайки от нея да спре да го записва, като бутнал ръката ѝ, с която държала телефона. С цел да защити дъщеря си, пострадалият Г. застанал между нея и подсъдимия. В този момент подсъдимият го ударил силно с десния си юмрук в лявата част на лицето, в резултат на което св. Г. паднал назад на земята, на дясната си страна, при което ударил силно таза си в неговата дясна част. Незабавно след това подсъдимият Й. се отдалечил, а св. В. Г.а изтичала до кабинета на майка си и ѝ съобщила какво се е случило. Св. Л. Г.а позвънила на телефон 112, като след известно време на място пристигнал екип на ЦСМП-София, който откарал пострадалия Г. във ВМА, където му била направена операция със смяна на тазобедрената става.

Съгласно заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебномедицинска експертиза, в резултат на падането му върху терена, св. Г. получил контузия на главата - мекотъканна травма, реализирала медикобиологичната характеристика „болка и страдание“, сътресение на главния мозък /мозъчно сътресение/, причинило му „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“ и счупване на шийката на дясната бедрена кост, реализирало медико-биологичния признак „трайно затруднение на движенията на десния долен крайник“, за срок по-дълъг от 30 дни от датата на травмата.

Установената фактическа обстановка въззивният съд приема след обективен, всеотраслов и пълен анализ на доказателствения материал, събран по делото : обясненията на подс. С. Й. (частично); показанията на свидетелите С. Д. Г., Л. Владимирова Г.а и В.С. Г.а (вкл. приобщените по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 НПК на л. 16 от ДП);

фактури и фискални бонове (л. 50-56 от съдебното производство); Решение на ТЕЛК (л. 60 от съдебното производство); Епикриза от ВМА; справки от Дирекция „Национална система 112“, РЦ-София (л. л. 51 и л. 54 от ДП); протокол за разпознаване на лица (л. 18 от ДП); протоколи за доброволно предаване (л. 18 и л. 49 от ДП); медицинска документация ВМА (л. 29-46 от ДП); флаш-памет и компактдиск; заключението на съдебномедицинска експертиза (л. 21-27 от ДП); заключението на съдебнотехническа експертиза (л. 80-90 от съдебното производство); заключението на видеотехническа експертиза (л. 92-100 от съдебното производство); заключението на видеотехническа експертиза (л. 127-138 от съдебното производство); заключението на съдебно-графическа експертиза (л. 140-145 от съдебното производство); заключението на комплексна съдебномедицинска, психиатрична и психологична експертиза (л. 212-231 от съдебното производство) и справка за съдимост на подсъдимия, както и писмените доказателства от досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Въззивната инстанция счита, че фактическите констатации на първостепенния съд са обосновани и почиват на прецизен и правилен анализ на доказателствения материал. Оценката на доказателствата, по отношение на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно очертаните от обвинителния акт е направена в съответствие с правилата на формалната логика. В мотивите на постановената присъда решаващият съд по ясен и убедителен начин е обективирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил правилен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Контролираният съд не е допуснал превратно тълкуване на събрания по делото доказателствен материал, нито е игнорирал едни доказателства за сметка на други, като ясно е посочил на кои доказателства се доверява и на кои не. Противно на доводите на защитата СРС изчерпателно е отговорил в мотивите си и на възраженията, изтъкнати в хода на съдебните прения. В тази връзка изводите на първоинстанционния съд относно извършването на това деяние, авторството в лицето на подсъдимия Й., квалификацията на деянието и относно приложението на материалния закон са напълно обосновани и почиват на правилна интерпретация на доказателствата по делото, които са от значение при формиране на вътрешното убеждение досежно главния факт на доказване. Без да бъдат преповтаряни изводите на СРС, настоящата инстанция намира за необходимо, с оглед доводите и възраженията във въззивната жалба, както и в съответствие със законово вмененото му задължение за служебна проверка на правилността на присъдата, да посочи следното:

Несъгласието на защитата касае механизма на самото деяние и изводите на първата инстанция за това, че нападател при неговото осъществяване е бил подс.Й., а пострадал – частния обвинител Г.. Оспорваните изводи на първата инстанция обаче, не са голословни, а обосновани с тази част от свидетелските показания на пострадалия Г., която аргументирано е била кредитирана от районния съд като достоверна. Давайки вяра на показанията на частния обвинител като очевиден на деянието, на практика първата инстанция е привнесла в делото преки доказателства за начина, по който са протекли процесните събития. За да се

довери на показанията на св. Г., на първо място въззивният съд констатира, че е налице последователност в изложеното от него по време на проведените му разпити в хода на наказателното производство, в които пресъздава по еднопосочен начин хронологията на случилото се на инкриминираната дата в рамките, на която очертава конкретика на осъществено спрямо него неправомерно посегателство. Частният обвинител е категоричен, че телесното увреждане му е причинено от подсъдимия Й.. По делото св. Г. е давал показания два пъти- в хода на досъдебното производство, както и на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, като и двата пъти изложените от него обстоятелства досежно механизма на извършеното деяние са последователни и непротиворечиви. Тук е мястото да се отбележи, че правилно контролираната инстанция е дала вяра на дадените от него показания по време на досъдебното производство от 09.04.2019г., а тези дадени пред разследващия орган от 04.02.2019г. не са били кредитирани, тъй като не са били дадени от него (почерка и подписа не са негови). Хронологията на тези събития се удостоверява и в показанията на св. В. Га –очевидец на деянието. Показанията на пострадалия Г. и дъщеря му – св. В. Га са еднопосочни и относно фактите, осъществили се след като св. Г. е преминал по ул. „Траянови врата“ и подс. Й. го е последвал. И двамата са категорични, че след спирането им на ул. „Мила родина“, подс. Й. с бързи крачки се е приближил към тях, което е мотивирало св. Га да започне да го заснема с телефона си. Показанията на двамата свидетели са еднопосочни и че след като пострадалият е застанал между св. Га и подсъдимия, който е насочил агресията си към нея, подс. Й. е ударил пострадалия един път силно с юмрук в лявата част на лицето, отдолу- нагоре, при което последният е паднал назад и странично на дясната страна на тялото си на улицата. Впечатление прави, че досежно този спорен по делото въпрос, касаещ механизма на причиняване на процесната телесна повреда, в разпита си в хода на първоинстанционното съдебно следствие, св. Г. не надгражда или по друг начин не трансформира онези свои показания, които е дал пред орган на досъдебното производство, а казаното от него носи белезите на устойчив разказ независимо от изминалия период от време, а именно от датата на инкриминираното събитие до датата на провеждане на разпита му пред първия съд. Ето защо и настоящият съд се довери на данните материализирани в показанията на св. Г., т.к. същите се отличават със своята последователност от самото начало на започналото наказателно производство, а не става въпрос за „ съчинена“ в последствие версия, с цел да навреди на подс. Й. и по този начин да го уличи в нападение, каквото той не е извършвал.

За да се довери на показанията на пострадалия Г. по повод на инкриминираното деяние и по- конкретно на изнесения от него механизъм на получаване на телесната повреда / действията на подсъдимия спрямо св. Г./, въззивният съд съобрази, че те намират пълно потвърждение и в приобщената по делото медицинска документация за състоянието на св. Г., констатирано непосредствено след настъпване на процесния инцидент, от данните съдържащи се в приобщената по делото медицинска документация от лист за преглед на пациент в КДБ/СО издадена от д-р Т., както и от приетото по делото заключение на СМЕ. Данните в показанията на св. Г. в тази насока не остават изолирани, а напротив,

същите са съответни на експертното заключение, констатиращо наличие на счупване на шийката на дясната бедрена кост.

На тази основа въззивната инстанция намира за правилно и обосновано заключението на районния съд, че следва да се довери на показанията на св. Г. досежно механизма на извършеното деяние. Именно неговите показания, кореспондиращи с ангажираните по делото медицински документи и изготвеното по делото експертно заключение на СМЕ, както и от показанията на св. В. Г.а и Л. Г.а изграждат стройна непротиворечива линия относно основния факт, подлежащ на установяване в хода на производството, а именно за осъщественото над него насилие от страна на подс.Й..

Св. Л. Г.а макар и да не е пряк очевидец на деянието дава подробна информация за състоянието, в което се е намирал пострадалия Г., непосредствено след нанесеният му удар и падането на земята. Показанията на пострадалото лице хвърлят светлина и върху точното време и мястото на извършване на деянието, относно случилото се преди инцидента, както и непосредствено след него, както и относно спорния по делото момент, а именно автора на инкриминираното деяние.

Относно показанията на св. Г. следва да се има предвид, че за пострадалото лице не съществува забрана да депозира свидетелски показания. Вярно е, че същите, подобно на обясненията на подсъдимия, следва да бъдат ценени внимателно от решаващия състав при преценка за корелацията им с останалите доказателствени източници. Настоящият въззивен състав, подобно на районния съд намира, че не съществува основание да изключи така депозиранията показания на пострадалото лице от доказателствената основа, върху която изгражда своите изводи и да отрече достоверността им, само поради факта, че същото до известна степен е заинтересовано от изхода на процеса.

С оглед горните уточнения, настоящия съдебен състав намира показанията на пострадалото лице за обективни, конкретни и убедителни, подкрепени от останалия събран по делото доказателствен материал. Частта от тях, в която същият посочва извършителя на инкриминираното деяние, също не са изолирани, а се подкрепят от показанията на св. В. Г.а.

По отношение на дадените пред съда показания на св.Л. Г.а (допълнени с приетите, чрез прочитане показанията им от досъдебното производство), съдът кредитира същите като източник на косвена доказателствена информация, доколкото лицето не е присъствало на процесния инцидент, но е била с пострадалото лице, непосредствено след него. Показанията на посочения свидетел описват обстоятелства около намирането на пострадалото лице, неговото поведение непосредствено след инцидента пред блока. Същите съдът кредитира, като обективни и подробни, помагачи за изграждане на цялостната фактическа обстановка по случая.

Обясненията на подсъдимия, с оглед факта, че се характеризират с двойствена правна природа, като се явяват едновременно устно доказателствено средство и основно средство за реализиране правото на защита на подсъдимия, което от своя страна, налага да бъдат оценявани много внимателно, въззивният съд намира , подобно на контролирания, за

недостовърни, като оценява същите като несполучлив опит за изграждане на защитна теза, опровергана от събрания по делото доказателствен материал. С оглед горното, а именно относно обстоятелството, че пострадалият пръв се е нахвърлил върху него и започнал да го души, а неговото поведение е било да се отбранява чрез нанасянето на удар в лицето му.

Събраните по делото писмени доказателства (справка за съдимост на подсъдимото лице, както и медицинска документация предоставена от ВМА- МБАЛ София по отношение на настъпилите увреждания и предприетото лечение по отношение на пострадалото лице, вследствие на получените след инцидента наранявания) съдът кредитира, като ги оценява като допълващи и изясняващи установената по делото фактическа обстановка.

По отношение на причинените телесни увреждания на пострадалия от нанесените от страна на подсъдимия удари, въззивният съд се солидаризира с изводите на първоинстанционния съд. От заключението на вещите лица, изготвената СМЕ по писмени данни / л. 21-27 от ДП/ се установява по безспорен начин, че на пострадалото лице са причинени увреждания, изразяващи се в счупване на шийката на дясната бедрена кост, което от своя страна осъществява медикобиологичен признак трайно затруднение на движенията на десния долен крайник за срок по- дълъг от 30 дни. Според експерта, изготвил експертизата, установените травматични увреждания на пострадалото лице, са резултат именно от действия на твърди и тъпи предмети, какъвто може да бъде човешкият юмрук, вследствие от който пострадалият е паднал на земята и е травмирал тазобедрената си става, което от своя страна отговаря на описанието на получените от св. Г. удар в лицето от страна на подсъдимия и последващото падане на земята от него. Изводите на експертите са категорични и се основават на представените им медицински документи за извършеното лечение и медицински интервенции на пострадалото лице.

Заключението на СМЕ (изготвена на досъдебното производство) се подкрепя и от заключението на КСППЕ, изготвена в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд (л. 212-231), приобщена и приета по предвидения в закона ред от негова страна. Експертните заключения на вещите лица се основават на обоснован научен анализ на относимите по делото факти и обстоятелства, за установяването на които е доказано, че са необходими специални знания от областта на науката.

Относно доводите, застъпени във въззивната жалба, че обжалваната присъда е незаконосъобразна, поради, факта, че направените изводи не се подкрепят от доказателствената съвкупност по делото, настоящата инстанция намира за неоснователни. В жалбата си адвокатът на подсъдимия твърди също, че единственото пряко доказателство, за това, че подзащитният му е извършил инкриминираното деяние, са показанията на пострадалото лице Г., който обаче е пряко заинтересован от изхода на процеса. Въззивният съд в този му състав, намира това възражение за неоснователно.

Първоинстанционният съд е направил задълбочен анализ на събраните по делото свидетелски показания и е изложил аргументация за това кои от тях приема за достоверни и

върху кои от тях изгражда изводите си по фактите, с който анализ настоящия съдебен състав се съгласява напълно, а възраженията на защитата в посока постановяване на присъда в противоречие със събрания по делото доказателствен материал, намира за неоснователни.

Въз основа на така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд обосновава е приел, че подсъдимият С. Й. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 129, ал.2 вр. с ал.1 от НК.

Изпълнителното деяние на престъплението по чл. 129 от НК е формулирано от законодателя посредством резултата и се изразява в увреждането на здравето. Касае се за въздействие от страна на подсъдимия върху организма на пострадалия, което може да предизвика изменение в анатомичната цялост на организма или да доведе до промяна в неговото функциониране.

Така от обективна страна по категоричен начин се установява, че подс. С. Й. на 04.02.2019 г., около 18:11 часа, в гр. София, ж.к. „Стрелбище“, ул. **** е нанесъл удар с юмрук в главата на С. Г., вследствие на което последният е бил повален на земята, като в резултат на нанесения удар с юмрук и последващото падане на св. Г. на земята, последният е получил счупване на шийката на дясната бедрена кост, реализирало медико-биологичния признак „трайно затруднение на движението на десен долен крайник“.

Въззивният съд намира за доказан по безспорен начин (с оглед ангажираната по делото доказателствена съвкупност) фактът на причинено от подс. Й. телесно увреждане на св. Г., което покрива един от обективните признаци на състава на престъплението по чл.129, ал.2 НК, а именно неговия резултат, изразяващ се в счупване на шийката на дясната бедрена кост.

От субективна страна деянието е извършено от подс. С. Й., както правилно е посочила първата инстанция при евентуален умисъл, тъй като нанасяне на силен удар с юмрук в главата – долната челюст на пострадалия, безспорно води до настъпване на посоченото травматично увреждане, т.е. подс. Й. е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, което осъществява, като е предвиждал и е искал настъпването на последиците от него.

Въззивният съд приема, че за субективната съставомерност на деянието не е нужно подсъдимият да е имал съзнание за точната по вид телесна повреда, която ще причини на лицето, което е ударил, като е достатъчно в случая, да е имал представа за това, че с активните си действия ще причини увреждане на пострадалия. Подсъдимият Й. към момента на извършване на деянието е достигнал достатъчна степен на психо – физическа и социална зрялост, за да може да прецени, че като удря пострадалия с юмрука си в лицето му с такава сила има възможност да причини всякакви по вид телесни увреждания. Самият механизъм на извършване на деянието – нанасяне на удар с юмрука си, в лицето на пострадалия със значителна сила и интензитет, който неизбежно води до причиняване на конкретния вредоносен резултат, сочи категорично желанието на дееца за настъпването му.

Въззивната инстанция не констатира основания за ревизиране на обжалваната

присъда и в нейната санкционна част. При индивидуализацията на наказанието, първата инстанция е съобщила правилно всички обстоятелства по делото, а именно, както личността на подсъдимото лице, която не е с висока степен на обществена опасност, предвид чистото му съдебно минало и тежкото му семейно положение, така и всички обстоятелства установени по делото, свързани с механизма на нанесената телесна повреда, а именно нанасянето на удар с юмрук в долната челюст на лицето и последващото падане на св. Г. на земята, последният е получил счупване на шийката на дясната бедрена кост. Съдът намира така наложеното наказание за справедливо и за отговарящо в максимална степен на обществената опасност на деянието и на дееца, като чрез това наказание ще бъдат постигнати напълно целите, визирани в чл.36 от НК. Излагайки съображенията си, с които настоящият съдебен състав се съгласява, районният съд е определил наказание в близък до минималния срок размер, от „лишаване от свобода“ за срок от една година и четири месеца.

Въззивният съд се съгласява и с изводите на първоинстанционния, за прилагане на разпоредбата на чл. 66, ал.1 от НК за отлагане на изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода с изпитателен срок от три години, поради факта, че подсъдимият не е осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, наложеното е наказание под три години лишаване от свобода, както и с оглед обстоятелството, че изпълнението на целите по чл.36, ал.1 НК, възпиращият и превъзпитателен ефект на наказанието, може да се постигне и без ефективното му изпълнение.

Относно приетия за разглеждане в наказателния процес граждански иск, предявен от пострадалото лице, въззивният съдебен състав споделя изводът на СРС, че в случая са налице предпоставките на чл. 45 ЗЗД за ангажиране на гражданска отговорност на подс. Г. и уважаване на предявения граждански иск за причинени от престъплението неимуществени вреди – болки и страдания, както и имуществени такива. С деянието си подсъдимият е осъществил състава на деликтната гражданска отговорност по чл. 45 ЗЗД, поради което той е длъжен да обезщети пострадалото лице за преките и непосредствени вреди от неговото противоправно и виновно поведение. Правилно районният съд е приел иска за доказан на основание (с оглед приетите по делото СМЕ на пострадалия, фактури от болнично заведение и с оглед показанията на разпитаните свидетели).

Съгласно чл.52 ЗЗД размерът на обезщетението за доказаните по основание претърпени имуществени вреди следва да бъде определен от съда по справедливост. При установената основателност на предявения иск, конкретният размер на обезщетението се присъжда след извършване на преценка на редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, каквито в процесната хипотеза се явяват претърпените от пострадалото лице, в резултата на деянието, физически болки и страдания от травмата, както и продължителността на възстановителния период.

Ето защо настоящия въззивен състав прие, че предявеният граждански иск с който се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди от пострадалия Г. се явява основателен и доказан в целия му размер от 15 000 (петнадесет хиляди) лева, ведно със

законната лихва от момента на извършване на деянието до окончателното изплащане на сумата.

Основателно първоинстанционният съд е приел за доказан по основание, и предявения от пострадалия от престъплението граждански иск, представляващ обезщетение за причинени имуществени вреди от инкриминираното деяние в размер на 5238 лева, изразяващи се в разходи за лечение, ведно със законната лихва от датата на увреждането.

Предвид изхода на делото, районният съд правилно и законосъобразно, на основание чл.189, ал.3 и чл.190, ал.2 НПК е възложил в тежест на подсъдимия направените по делото разноси.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основание, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед изложените съображения, постанови своето решение.

Водим от горното и на основание чл. 334, ал.6 вр. чл. 338от НПК, СГС, IV въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 25.05.2022г. по НОХД № 13082/2020г. по описа на СРС, НО, 96 състав .

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО И НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ И ПРОТЕСТИРАНЕ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____